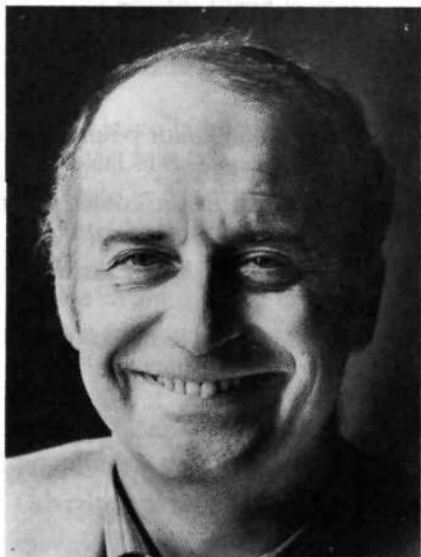

v žerjavici čutov
se krčijo sanje,
nihče si
ne upa ponje.

Vilinska dekleta
prinašajo vrče
in včasih
kak delček telesa.
Za mizo sedimo
kot ranjene grče
in vino
solzi nam očesa.

Svet bo ena sama črna luknja

Žarko
Petan

PESEM
O NEPOMLADI

Vse življenje sem si želel napisati pesem o brsteči pomladi
O žametnih žarkih pomladnega sonca
O hitrokrilih lastovkah
O zvončkih ki so se na osojah napili snega
O dekliškem smehu ki odmeva pod streho neba
O velikih načrtih kako bom zavojeval ves svet

Sedel sem in se lotil pisanja
 O mrakobni jeseni ki mi s svojimi mokrimi prsti ožema srce
 O krokarjih ki se jim cedijo sline
 O slabokrvnih krizantemah na črnih gomilah
 O solzah ki polzijo po golih vejah
 O izjalovljenih mladostnih željah

Napisal sem žalostinko namesto hvalnice
 Pesem o nepomladi

SMRT Smrt
 Črna kakor zamorec sredi temne noči v tunelu
 Smrt
 Mrzla kakor mokra cunja na dnu severnega morja
 Smrt
 Smrdeča kakor strohnjen dihur
 Smrt
 Skeleča kakor bodeča neža v očesu
 Smrt
 Nepredvidljiva kakor aprilski sneg
 Smrt
 Nespōdobna kakor poulična deklina
 Smrt
 Spogledljiva kakor konica bajoneta
 Smrt
 Nepodkupljiva kakor skrbna mati na mrtvi straži
 Smrt
 Okrutna kakor je lahko okrutna le smrt

SODNI DAN Sodni dan se bo začel kot čisto navaden dan
 Zbudil se bom ob sedmih
 Si umil zobe
 Popil kavo
 Pojedel rogljiček
 In jo mahnil v službo
 Spotoma bom kupil časopis
 Na prvi strani bo natisnjeno z debelimi črkami
 OBETA SE NAM SVETLA PRIHODNOST
 Znanec me bo pozdravil
 LEP DAN BO DANES
 PA BO RES LEP mu bom odgovoril

Kolega v službi me bo napumpal za tisočaka
 NAJPOZNEJE JUTRI TI GA BOM VRNIL bo rekel
 Opoldne bom telefoniral ženi
 NAJBRŽ BOM ZAMUDIL NA KOSILO
 NE ČAKAJ ME
 Potem se bo začelo
 Zemlja se bo stresla in odprla
 Sonce bo mrknilo
 Zidovi se bodo zamajali
 Reke bodo prestopile bregove
 Hribi se bodo znižali
 Zaprl bom oči
 In ko jih bom spet odprl
 Ne bom videl ničesar
 Svet bo ena sama črna luknja

ASIMETRIČNI
 SONET

Če bi bil poet bi napisal pompozen sonet
 Na votle bombastične verze oprt
 S papirnatimi cvetlicami ozaljšan vrt
 Po meri našega časa v zlato bleščavo odet

Kot za stavo bi hvalil naš mini planet
 Zamolčal bi da je nepreklicno obsojen na smrt
 Do vratu in čez povit v mrtvaški prt
 Napletel bi na kupe izmuzljivih besed

Ljudje so zbežljali od uma ojes
 Godba igra melodijo za kratek čas
 Hudič nas vabi na poslovilni ples

Okostnjak z godalom obdeluje kontrabas
 Plesišče je polno zverženih nagih teles
 Odvrzite raz sebe ves nepotreben okras

ZALEZOVANEC

Zidovi prisluškujejo
 Vlečejo na mrežasta ušesa
 Vsak zvok
 Vsak zlog
 Vsak vzdih
 Vsak krik
 Vsak jok

Vsak stok
 Skozi luknjo zvrtno v stropu
 Me opazuje tuje oko
 Stika po moji notranjosti
 Rije po duši
 Brska po možganih
 Segi mi v srce
 Trga kožo s telesa
 Dolgi koščeni prsti rastejo iz poroznih tal
 Božajo me po jetrih
 Otipavajo
 Žugajo
 Grozijo
 Merijo mi utrip
 Tlak
 In redčijo zrak
 Pogled skozi okno so mi zamejili
 Namesto polknic so vzdali železen križ
 Zavese so iz bodeče žice
 Stekla na oknih so motna
 Hočem biti sam s seboj
 Ne prenašam da me gledajo
 Kadar jem
 Kadar se umivam
 Grem na potrebo
 Se slačim
 Spim
 Ali se ljubim
 Ubil bi se
 A sem že mrtev
 Umorili so me
 Preden sem vedel za smrt

PRAVLJICA Nekoč bo nekje živela deklica
 Stkana iz mojih skritih želja
 Imela bo zlate lase
 Globoke zelene oči
 Mehke roke
 In široko srce

Nekoč bom nekje srečal to deklico
 Stkano iz mojih skritih želja

Najina pogleda se bosta ujela
 Najini prsti se bodo zapletli v vozle
 Najini srca bosta utripala v en glas
 Ustavila bova mimo naju bezljajoči čas
 Pomanjšala svet na miniaturo za dva

Nekoč se bo nekje to zagotovo zgodilo
 Med menoj in deklico ki je ni
 Med deklico stkano iz mojih skritih želja
 In menoj ki me takrat več ne bo

Boštjan
 M. Zupančič

O »zanimivosti«

Morda je še najhujši občutek, ki zavestnega človeka doleti v življenju, tisti občutek, ki izhaja iz spoznanja usodne manjvrednosti. To spoznanje o lastni tragični neadekvatnosti pa je vedno pridobljeno v stiku s človekom, ki nam je prav tako usodno – zanimiv. Še več, ta usodna zanimivost drugega na eni ter spoznanje, da drugega v odločilnem pogledu ne dosegam, da mu nisem kos, zanimiv in primeren

ter primerljiv, sta v resnici dve plati istega notranjega protislovja. Drugi mi je namreč toliko bolj zanimiv in toliko bolj dobesedno visim na njem, kolikor bolj uvidim, da bi bil lahko njegov učenec.

Z etičnega stališča se zato postavlja vprašanje, ali je bolj kompleksna, razdrugačena in razvita osebnost na višji stopnji moralnega razvoja upravičena kot nezanimive in dolgočasne zavreči vse tiste medčloveške stike z manj kompleksnimi itd. osebnostmi. No, prav z etičnega stališča tu ni mogoče dati uporabnega odgovora. Večina tiste usodne »zanimivosti« v odnosih med odraslimi ljudmi je namreč razporejena po nekakšnem gosjem redu, v katerem se prvi dolgočasi, vsi drugi pa so zaporedno zanimivi navzdol – in zavračani navzgor. To je tako rekoč neizogibno.

Z evolutivno psihološkega stališča pa se postavi drugo, bolj zanimivo vprašanje. Goethe se je namreč poročil z neizobraženo kmetico, iz česar bi sledilo, da mu »zanimivost« v opisanem smislu sploh ni bila več odločilen element medčloveških razmerij, ampak je, nasprotno, postala odločilna tista navadna, topla prvina, kakršno zaznavamo kot najpomembnejšo v odnosu med npr. starši in otroki. Gotovo je bil »kmetici« Goethe zanimiv, saj je imela, kot pravijo naše ženske, »nekaj od njega«. Njemu pa preprosta kmečka žena gotovo ni mogla biti zanimiva v razvojno-psihološkem smislu, v katerem smo si vsaj moderni ljudje (ne)zanimivi, v katerem se v družbi pravzaprav vzpostavlja vrstni red psihološke privlačnosti. Prav zato se je zanimivo vprašati, ali ni na razvojni stopnji psihološke samoaktualizacije